

Habakuk

Reimmichlova povest podmačena — Z dovoljenjem založbe

»Kar bom mogel, bom rad storil,« mu je obljubil pater Dominik.

»Rad bi dvema osebama, ki sta v hudi stiski, pomagal, ali za nič na svetu ne bi smeli izvedeti, da sem jaz tisti, ki jima kaj dam. Če bi le zaslužili, da sem jaz tisti, bi se mi ves načrt izjalovil. Mislil sem si, da bi bilo najbolje, ko bi šla vsa pomoč skozi vaše roke. Tako bi vsa reč ne bila nič sumljiva.«

»Za kateri osebi pa gre?«

»Za neko gospo Trebnik, vdovo po gozdarju, in njeno hčer. Stanujeta tu blizu, na Šentpetrski cesti števil. ...«

»Slučajno ju poznam,« se je pater nasmehnil. »Gospodična je zelo pobožna in pogostoma prihaja v našo cerkev. Ni še dolgo, ko sem moral mater, ki jo tare hud protin, sprevideti.«

»Oooh, poznate ju? — Tedaj vas še bolj prosim, da me ne izdate in z besedo ne poveste, da sem bil pri vas.«

»Bodite brez skrbi, gospod učitelj! Če mi kdo kaj zaupa, sem dolžen pred svojo vestjo, da hranim to zase. — Ali preden tako reč prevzamem, moram vedeti, zakaj je tako skrivanje potrebno.«

Habakuk je nekoliko premišljeval, potem je rekel:

»Seveda — vam, svojemu nekdanjemu spovedniku, lahko vse povem, seveda, samo vam, da me boste razumeli... Mislim, da nič takega nisem storil, da bi me moralo biti sram.«

Zdaj je jel pripovedovati in je povedal patru vso zgodbo svojega življenja od začetka, ko so ga našli, pa do današnjega dne, ko je srečal nekdanjo svojo nevesto.

Pater ga je pazljivo poslušal in delj, ko je poslušal, bolj ga je povest zanimala. Na kraju je priznal:

»Gospod učitelj, hude reči ste preživeli in dobro ste se držali. Zato vam plačilo ne bo ušlo... Toda oprostite, ali bi res ne bilo mogoče, da se s svojo nekdanjo nevesto lepo pomenite?«

»Ni mogoče! Še misliti ne morem na to! O tem rajši ne govoriva,« se je Habakuk razvnel. »Četudi sem vam vso zgodbo povedal, občutiti tega le ne morete tako kakor jaz. Srečanje z Milko bi bilo prehudo zame. Toda pomagati ji moram in ji hočem. Smili se mi, čudno se mi smili.«

»Kako si mislite, da bi ji pomagali?«

»Čisto navadno. Vsak mesec bi po pošti poslal vam, gospod pater, večji znesek denarja, vi bi ga pa dali njej ali materi. Danes vam pustim dve sto dinarjev za ta namen; toliko lahko pogrešim.«

»Prav! Veliko dobro delo je to. — Da sta ženski podpore potrebni in vredni, to vam jaz pričam. Hči ne more nikamor, da bi mogla kaj zaslužiti, ker mora biti pri materi, da ji streže... Zame je stvar sicer nekoliko sitna. Saj veste, gospod učitelj, da frančiškani ne smemo imeti z denarjem kaj opraviti; ali za ta primer, upam, mi bo pater gvardijan dovolil.«

»Bog vam povrni! — Zelo sem vam hvaležen. Le to vas še enkrat prosim: na noben način ne smeta izvedeti...«

»Bodite brez skrbi!« mu je pater odrezal besedo. »Bom vse tako uredil, da na vas niti pomislili ne bosta.«

Pomenila sta se še o tem in onem, potem se je Habakuk poslovil.

Nekaj dni pozneje je pater Dominik obiskal Trebnikovo gospo in ji je dal onih dve sto dinarjev, ki jih je pustil Habakuk, in je rekel, da je denar iz neke filodrodelne zbirke. Ženski sta bili obe iznenadeni; z veseljem sta sprejeli dar in nista našli dovolj besed, da bi se prav zahvalili.

Šest tednov pozneje je poslal Habakuk šest sto dinarjev, ki jih je pater zopet zanesel k sirotama. Kar ustrašili sta se in sta na vsak način hoteli ve-

20

deti, kdo je tisti, ki jima je daroval toliko denarja. Pater se je smehljaj in je dejal:

»Levica noče vedeti, kaj daje desnica. — Večkrat mi da kdo kak denar za dober namen pa nikakor noče, da bi se izvedelo, kdo je in od kod. Zadnje čase mi nekdo redno pošilja večje zneske, ali noče, da bi se denar drobil na mnoge potrebne, ampak želi, naj ga dobi ena družina, da se tej vsaj res pozna. Komu ta denar dam, to je moja reč. Zahvaliti se vama dobrotniku ni treba, le moliti morata prav mnogo zanj.«

Ko je zopet nekaj tednov minulo, je prišlo sedem sto dinarjev, potem zopet šest sto dinarjev, nekoč celo osem sto dinarjev. Milka in mati sta jeli verovati, da prihaja denar od bogatega M..., ki je že leto dni bolehal in je zadnje mesece večkrat klical pobožnega patra Dominika zaradi duhovne tolažbe. Prosili sta patra, naj jima vsaj dovoli, da napišeta pismo, da se z njim zahvalita neznanemu dobrotniku, in naj pater dobrotniku to pismo izroči. Tedaj se je pater zasmel in je rekel:

»Ta dobrotnik je čudak. Če bi dobil takole zahvalno pismo, bi se znalo zgoditi, da ne da nič več. Sicer pa sem mu jaz že vse povedal, kako je z vama, in on hoče, da dajem podporo vama. — Zahvalil se bom že jaz za vaju; kaj več pa ne kaže.«

Ni pomagalo nič, ženski sta se morali vdati. Podpora jima je pa tudi prav prišla; lahko sta si privoščili tečnejšo hrano in popravili ponošeno obleko.

Pater Dominik, ki je menil, da ima Habakuk Bog ve kako lepo plačo, še slutil ni, da je ta skoraj ves svoj denar pošiljal za nekdanjo svojo nevesto in da mu navadno ni ostalo več ko kakih sto dinarjev.

Odkar je Habakuk videl Milko tako ubogo in odkar je zvedel, v kaki revščini živi, ga je prevzelo sočutje in venomer je moral nanjo misliti. Videl je njeno podobo podne in še ponoči v sanjah; včasih se mu je zdela vsa mladostna, včasih zopet blede, uboga, sestradena. Tedaj ga je naravnost nekaj sililo, da ji da, kar največ ji more.

Njemu je šlo bolj in bolj trdo. Poleti, ko ni bilo šole, je živel večinoma od gob in črnice, pozimi pa včasih tedne in tedne ni okusil nič drugega kakor repico in kruh. Ljudje so mu sicer prinesli masla, kako jajce ali klobaso, če jim je kako pisanje postavil, ali to so bili le redki prazniki sredi pustih postnih dni.

Prav mu je zdaj prišlo, da se je nekoliko krojačije izučil, kajti zdaj si je obleko lahko sam popravljal. Znal si je staro obleko tako obrniti, da je bila videti kakor nova.

Ali vse to pomanjkanje ga ni potrl; še veselilo ga je, ker je trpel za Milko, da bi bilo njej dobro in lepo. Na kako srečanje ali na združenje z njo ni več mislil; tolažila pa ga je vera, ker si je dejal, da bosta v nebesih kdaj srečno združena.

Da bi se kakim neumnim marnjem izognil, rajši denarja ni oddajal na domači pošti. Kadar je imel denar za patra Dominika pripravljen, je stopil v dolino, ker je že vedel, kdaj jo Luka maha s konjičem tod mimo, in je dal vso reč temu, naj jo odda na Bistrici ali v Tržiču.

Luka je radovedno spraševal, kaj je frančiškane treba toliko denarja. Habakuk mu je odvrnil, da pater ne potrebuje denarja zase, ampak k njemu prihajajo toliki, ki so v stiski in potrebni pomoči, tudi mnogo ubogih misijonarjev, ki se obračajo nanj; on, Habakuk, pošilja patru, kar mu ostane; saj sam nima družine in tudi skrbeti nima za nikogar, zato hoče pomagati, kjer je stiska najhujša, in upa, da si bo s tem nabral zasluženo za večnost.

Taka beseda je bila Luku močno po volji; še bolj je zaradi tega spoštoval svojega rejenka in še počasneje je bil, da sme pri takem dobrem in bogoljubnem delu pomagati.

(Dolje sledi)

Čudno drevo

Najbolj čudno drevo na svetu je menda ono, ki ga imenujejo znanstveno »Kigelia pinnata«. Po slovensko bi ga imenovali »klobasara«. To je srednje visoko drevo, ki pa svoje veje zelo na široko razteza. Doma je to čudno drevo v južni Afriki, a so ga udomačili tudi po drugih gorkejših krajih, kakor n. pr. v Floridi v Ameriki. Meseca junija ima liste lepo temno rdeče-rjave. Meseca oktobra pa dozore njegovi sadeži, ki so 30 do 50 cm dolgi ter so podobni klobasam, ki vise na peceljih. Te klobase so na zunaj skoraj na las podobne jetrnim klobasam. Škoda je le, da tudi po okusu te klobase niso podobne jetrnim, marveč so celo neužitne. Zamorci južne Afrike temu drevesu izkazujejo posebne časti, ker ima tako čudne sadeže.

Drobna žarnica za 3000 sveč

V nekem londonskem znanstvenem laboratoriju je neki holandski inženjer izumil novo žarnico, ki utegne povzročiti pravi prevrat v razsvetljevalni tehniki. Pri tem izumu gre za svetilno telo v velikosti vžigalice, ki pa daje svetlobo pravega žarometu. Svetilka, ki deluje z živosrebrno paro, je v 3,74 cm dolgi in 6 mm debeli kremencevi cev. Cev je treba hladiti z vodo, da se ne stali. Svetilo daje svetlobe za tri tisoč sveč. Tucat takšnih svetilk bi lahko razsvetlilo ogromen prostor. To izredno močno svetlobo je mogoče opazovati samo skozi debelo, temno barvano steklo.

3904 metre globoka luknja

Najgloblja luknja v zemljo je izvrtala družba Continental Oil Company v Kaliforniji, ki je iskala na nekem tamkajšnjem petrolejskem polju novih izvirov. Ta luknja gre do globine 3904 metre. Dosedanji rekord so imeli tudi Američani, in sicer z nekim petrolejskim vrelcem v Teksasu, ki je šel v globino 3899 metrov.